

χθη και εἰς προσωποδοφῶρος ἐπήδησεν ἐν αὐτῇ ὡς μακινόμενος.

— 'Ολιβιέρε! 'Ολιβιέρε! . . . Τὸν ἐφόνευσαν!

'Ο Μακκράφτ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτῷ τὴν εἰσόδον.

'Αλλ' ὁ ἀγνωστος ἀντέστη διὰ τοῦ ξίφους του, ἐνῶ ἡ αἰφνιδια ἐμφάνισις πολλῶν χωροφυλάκων, ὁμοῦ εἰσπερχομένων, ἐξέπληξε τοὺς κακούργους ἐκείνους, οἵτινες ἤρχισαν νὰ φεύγωσιν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Αἰφνης ὁ ἀγνωστος, ἰδὼν τὸ παιδίον:

— 'Α! ἰδοὺ αὐτό! . . . Ὑψή ἀκόμη, ἐφώνησε περιχαρής.

Εἶτα δέ, ῥίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν δύο πτωμάτων, ἅτινα ἐκτάδην ἔκειντο ἐπὶ τῆς γῆς:

— 'Αναπαύθητε, ἐν εἰρήνῃ, εἶπεν, εὐγενὴ θύματα τῆς θηριωδίας ἀνθρωπομόρφων τεράτων! . . . 'Ο κύριός μου, ὁ δοῦξ τῆς Αὐρηλίας, θὰ σᾶς ἐκδικηθῇ!

Καί, λαβὼν τὸ πολυτίμητον αὐτοῦ φορτίον, περιετύλιξεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ μανδύου του καὶ ἀπῆλθεν.

"Επεται συνέχεια.

Σ. Τ.

## Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Διήγημα 'Εδγάρδου Πόου. Μετάφρ. Ε. 'Ροίδου.

Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε προηγ. φύλλον

Εἰς τοιαύτην εὐρισκόμενος διαθέσειν ψυχῆς ἐκαθήμην νύκτα τινὰ παρὰ τὴν τράπεζαν εὐτελεστάτου καπηλείου, ὅτε ἐνόμισα ὅτι διακρίνω ἀντικρὺ μου μέλανά τινα ὄγκον ἐπὶ γιγαντιαίου πίθου ῥακῆς, ἀποτελοῦντα τὸ σημαντικώτατον σκεῦος τῆς αἰθούσης. Πλησιάζας καὶ ψηλαφήσας αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἐπέισθην ὅτι ἦτο γάτος, μαῦρος καὶ μεγάλος τοῦλάχιστον ὅσον ὁ Πλούτων, ὁμοιάζων αὐτῷ καὶ κατὰ πάντα τὰ λοιπὰ, πλην μόνον ὅτι ὁ μὲν Πλούτων οὐδὲ μίαν εἶχε λευκὴν τρίχα, ἐνῶ ὁ προκείμενος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους ἄσπρην τινὰ καὶ μεγάλην ἀκανονίστου σχήματος κηλίδα.

Εὐθὺς ἄμα τὸν ἡγγισα, ὁ γάτος ἠγέρθη, ἔχασμήθη, ἔτριψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν χεῖρά μου καὶ ἐφάνη ὑπερευχαριστούμενος ἐκ τῶν θωπειῶν μου. 'Εγὼ δὲ πεισθίς ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὗρω ἀξιολογώτερον τούτου διάδοχον τοῦ Πλούτωνος, ἔσπευσα νὰ προτείνω εἰς τὸν καταστηματοῦρχον νὰ μοὶ τὸν παρχωρήσῃ ἐπὶ δικαίᾳ ἀμοιβῇ, ἀλλ' οὗτος μοὶ ἀπήντησεν ὅτι οὔτε ἰδικὸς του ἦτο, οὔτε ἐγνώριζε πόθεν ἤρχετο ὁ γάτος, ἤμην δὲ κύριος νὰ τὸν λάβω, ἀφοῦ τόσοι μοὶ ἀρέσκει.

'Οτε ἠγέρθη ν' ἀναχωρήσω, τὸ ζῶον ἐφάνη ὀρεγόμενον νὰ με συνοδεύσῃ, καὶ πράγματι με ἠκολούθησεν ὡς κύων, τρίβων ἐκ διαλειμμάτων τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς κνήμας μου. 'Αμα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσῆλθεν ἐκεῖ ὡς οἰκοδεσπότης, ἀπὸ δὲ τῆς ἐπιούσης κατέστη στενὸς φίλος τῆς συζύγου μου. 'Αλλ' αἱ ἐλπίδες, ὅφ' ὧν κατεχόμην παραλαμβάνων αὐτόν, οὐδόλως

ἐπληρώθησαν. Τὸ πτωχὸν ζῶον ἀντὶ συμπαθείας μὲ ἐνέπνευσε μετ' ὀλίγον ἀκατανίκητον ἀπέχθειαν, ὅσον δὲ περισσότερον με ἡγάπα, τοσούτω μᾶλλον ἀπεστρεφόμενη αὐτό. Αἰσθηματι ἐντροπῆς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πρὸς τὸν Πλούτωνα διαγωγῆς μου μ' ἐκώλυε νὰ κακοποιήσω τὸν διάδοχον αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀντιπαθεία μου ἐκορυφώθη βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαίσθητως εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὸν ἀπέφευγα μετὰ φρίκης καὶ σχεδὸν μετὰ τρόμου, πρὸ πάντων, ἀφοῦ ἀνεκάλυψεν ὅτι, ὅπως ὁ Πλούτων, ἦτο κακείνος μονόφθαλμος.

Τὸ ἀληθὲς παραδόξον εἶναι, ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ τρυφερότης τοῦ γάτου συνήρξανε κατ' ἀκριβῆ ἀναλογίαν τῆς πρὸς αὐτόν ἀποστροφῆς μου. 'Οπου δὴποτε καὶ ἂν μετέβαινον με ἠκολούθει ὁσάκις ἐκαθήμην κατεκλίνετο παρὰ τοὺς πόδας μου ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων μου, ἂν δὲ ἡγειρόμην, ἀνερχάτο διὰ τῶν ὀνύχων ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ ἐπέμενε νὰ μένῃ ἐκεῖ. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας πολλάκις ὠρέχθην νὰ τὸν πνίξω· τοῦτο ὁμῶς δὲν ἔπραττον κωλύμενος οὐ μόνον ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ πρώτου μου κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ... πρέπει νὰ τὸ εἶπω, διότι τὸν ἐφοβοῦμην. 'Ετι μᾶλλον αἰσχύνομαι νὰ ὁμολογήσω τίς ἦτο τοῦ τοιοῦτου φόβου μου ἡ αἰτία· καὶ τοῦτο ὁμῶς πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται παιδαριῶδες καὶ χιμαϊρικόν. 'Η σύζυγός μου εἶχεν ἐπιστήσει πολλάκις τὴν προσοχὴν μου εἰς τὸ σχῆμα τῆς λευκῆς κηλίδος, ἥς ἐμνημόνευσα ἤδη, ὡς τῆς μόνης μεταξὺ τοῦ ζώου τούτου καὶ τοῦ Πλούτωνος διαφορᾶς. 'Ο ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται βεβαίως, ὅτι ἡ κηλὶς αὕτη ἦτο ἐξ ἀρχῆς μὲν μεγάλη, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε σχῆμα ἀκριβές, προϊόντος ὁμῶς τοῦ χρόνου, βραδύτατα καὶ διὰ παραλλαγμῶν ἀνεπαίσθητων, τὰς ὁποίας ἐπὶ πολὺ ἡγωνίσθην νὰ θεωρήσω ὡς προϊόν ὀπτικῆς ἀπάτης, ἡ κηλὶς αὕτη ἀπέκτησε σχῆμα πολὺ μᾶλλον ὠρισμένον· ἤδη δὲ παρίστανεν ἀκριβῶς ἀντικείμενον τὸ ὅποιον τρέμω νὰ ὀνομάσω. Τοῦτο πρὸ πάντων τὸ φρικτὸς ἱνδαλμα ἐκορύφονε τὴν πρὸς τὸ ζῶον ἀποστροφήν μου καὶ τὸν ἄσβεστον πόθον νὰ τὸ ἐξοντώσω, τὸ ὅποιον δὲν ἐτόλμων ἐκ φόβου νὰ ἱκανοποιήσω. 'Αλλ' ἐν τῇ συγχύσει μου παρέλειψα νὰ εἶπω τί τέλος πάντων παρίστανεν ἡ ἐπὶ ταῦ στήθους τοῦ γάτου λευκὴ κηλὶς. Αὕτη ἦτο πιστὴ καὶ ἀκριβὴς εἰκὼν ἀγγέλης! . . . τῆς ἀγγέλης εἰς ἣν θὰ κρεμασθῇ αὐρίον ὑπὸ τοῦ δημίου!

'Η δυστυχία μου ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ πιστευτοῦ. 'Αλογον ζῶον ἤρκει νὰ καταστήσῃ ἐμὲ, τὸν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ πλασθέντα, τὸν ἀθλιέστατον τῶν ἀνθρώπων. Οὔτε ὕπνον εἶχον πλέον οὔτε στιγμὴν ἡσυχίας. Τὴν μὲν ἡμέραν με ἠκολούθει κατὰ πόδας, πλειστακίς δὲ ἐξυπνῶν τὴν νύκτα ἡσθανόμην τὴν ὑγρὰν αὐτοῦ πνοὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἢ ὀλόκληρον τὸ ζῶον ἐπικαθήμενον τοῦ στήθους μου ὡς ἐφιάλης.

'Υπὸ τὸ κράτος τοιούτων βασάνων ἔχασα βαθμηδὸν τὸν ὀλίγον νοῦν ὅστις μοὶ ἀπέμενε. Διαλογισμοὶ ἀπαίσιοι καὶ μόνον

τοιούτοι κατεῖχον τὰς φρένας μου νυχθημερόν· ἡ συνήθης μου σκυθρωπότης καὶ μελαγχολία προσέθησαν μέχρι μίσους ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ δὲ ταλαιπώρος σύζυγός μου, τῆς ὁποίας δὲν εἶχεν ὄρια ἢ πραότης καὶ ἡ ὑπομονή, ἡτὸ τὸ θῦμα τῶν καθημερινῶν ἐκρήξεων τῆς κατακαβούσης με πανδαμάτορος μανίας. 'Ημέραν τινὰ ἔτυχεν ἡ δυστυχὴς νὰ με ἀκολουθήσῃ καταβάνοντα νὰ λάβω ξύλα εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς ἡρειπωμένης οἰκίας, ὅπου εἶχε περιορίσει ἡμᾶς ἡ πενία. Δυστυχῶς συνηκολούθησεν ἡμᾶς καὶ ὁ γάτος, ὅστις προστριβόμενος θωπευτικῶς εἰς τὴν κνήμην μου μ' ἔκαμε νὰ ὀλισθήσω καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κρημνισθῶ ἀπὸ τῶν βαθμίδων τῆς καταρρεύσεως κλίμακος τοῦ ὑπογείου. 'Ο παροξυσμὸς τῆς ὀργῆς μου κατίσχυσε τότε τοῦ δεισιδαίμονος φόβου, τὸν ὅποιον μοὶ ἐπροξένει τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ζῶον. 'Υψώσας τὸν πέλεκυν, ἐν ἔτυχε νὰ κρατῶ, ἔσπευσα νὰ καταφέρω κατ' αὐτὸν πληγὴν, ἥτις θ' ἀπέβηκε βεβαίως θανατηφόρος, ἂν ἡ σύζυγός μου δὲν ἐπρόφθανε νὰ κρατήσῃ τὸν βραχίονά μου. 'Η τοιαύτη παρέμβασις με μετέβαλεν ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς θηρίον. 'Απαλλάξας τὸν βραχίονά μου ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῆς ὑψώσα καὶ πάλιν τὸν πέλεκυν καὶ ἐνέπηξα αὐτόν ὀλόκληρον εἰς τὸ κρανίον τῆς ἀθλίας. 'Ο θάνατος ἐπῆλθεν ἀκαριαῖος καὶ οὐδὲ στεναγμὸν ἐπρόφθασε νὰ ἐκπέμψῃ.

Εὐθὺς μετὰ τὸ κατόρθωμά μου ἐνόησα ὅτι ἔπρεπε διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀποκρύψω ἢ ν' ἀποκομίσω τὸ πτώμα. 'Απολύτως ὁμῶς ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐξαγάγω αὐτό, ἔστω καὶ διὰ νυκτός, ἐκ τῆς οἰκίας ἀνευ κινδύνου νὰ φωραθῇ ὑπὸ τῶν γειτόνων. 'Εν ἀρχῇ διανοήθην νὰ καύσω αὐτό, ἀφοῦ τὸ κατακόψω εἰς μικρὰ τεμάχια, εὐθὺς ὁμῶς, ἔπειτα ἐσκέφθην, ὅτι κάλλιον ἦτο νὰ τὸ θάψω, ὀρύσσων λάκκον ἐν τῷ ὑπογείῳ ἢ νὰ κερφώσω αὐτὸ ἐντὸς κιβωτίου καὶ νὰ τὸ ἀποστείλω διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ὡς σύνθητες ἐμπόρευμα εἰς ἀνύπαρκτον παραλήπτην. Πάντων ὁμῶς τούτων ἀσφαλέςτερον ἐθεώρησα ἐπὶ τέλους νὰ κτίσω τὸ πτώμα εἰς τὸν τοῖχον, ὡς εἶχαν ἀκούσει ὅτι ἔπραττον οἱ καλόγηροι τῶν μέσων χρόνων. Πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἐφαίνετο καταλληλότερον κοίλωμά τι ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ὑπογείου, χρησιμεύσαν ἄλλοτε ὡς κάμινος, καὶ ἔπειτα φραχθὲν καὶ ἐπιχρισθὲν, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τοῖχοι, διὰ χονδροειδοῦς τινος κονιάματος, μαλακοῦ καὶ πολλαχοῦ διερρηγμένου ἐκ τῆς ὑγρασίας. Εὐκόλον λοιπὸν ἐφαίνετο ν' ἀφαιρέσω πλίνθους τινὰς, νὰ εἰσαγάγω τὸ πτώμα εἰς τὴν πρῶν ἑστίαν καὶ ἔπειτα νὰ κτίσω καὶ νὰ ἐπιχρίσω πάλιν τὸν τοῖχον, εἰς τρόπον ὥστε οὐδ' ἔχνος ν' ἀπομείνῃ τῆς τοιαύτης ἐργασίας.

'Ο ὑπολογισμὸς μου εὐρέθη ἀκριβής. 'Εξαγαγὼν ἱκανὰς πλίνθους διὰ τινος λατομικῆς σφύρας ἐστήριξα τὸ πτώμα ὀρθιον εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τοῖχον καὶ ἐτοποθέτησα πάλιν τὰς πλίνθους ὅπως εἶχον πρίν. Προμηθευθεὶς ἔπειτα ἄσβεστον, ἄμμον καὶ ὀλίγον ἔριον παρεσκεύασα κονίαμα κατ'

οὐδὲν διαφέρων τοῦ παλαιοῦ καὶ ἐκάλυψα δι' αὐτοῦ ἐπιμελῶς τὸ νεώκτιστον τειχίον. Ἡ χαρά μου ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος ὅτε, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας, ἐπέσθην ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀπέμεινεν ἔχνος ἐνοχοποιητικόν, πρὸ πάντων ἀφ' οὗ ἀπεκόμισα πάντα τὰ συντρίμματα καὶ ἐσάρωσα τὸ ἔδαφος μετὰ προσυχῆς.

Πρώτη μου ἔπειτα φροντίς ἦτο ν' ἀναζητήσω τὸν παραίτιον τῆς συμφορᾶς, τὸν γάτον δηλ., τὸν ὁποῖον τὴν φορὰν ταύτην εἶχον ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ θανατώσω. Οὐδαμῶς ὅμως ἠδυνήθην ν' ἀνεύρω αὐτόν. Τὸ πανοῦργον ζῶον φοβηθέν, ὡς φαίνεται, ὅτε μὲ εἶδε θυμωμένον ἔκρινε πρέπον νὰ κρυβῇ μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ ὁργὴ. Ἀδύνατον μοι εἶναι νὰ ἐκφράσω τὴν ἀνακούφισιν καὶ τὴν μακαριότητα, ἣν ἡσθάνθην ἐκ τῆς ἀπουσίας του. Ἡ νύξ παρήλθεν ὁλόκληρος χωρὶς νὰ φανῇ. Ἀναγκάζομαι δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ βδελυροῦ ζώου εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ νύξ ἐκείνη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη κατ' ἡν κατάρθρωσα νὰ κοιμηθῶ νὰ κοιμηθῶ ἀφ' οὗ ἐφάνετο καὶ ἔκτισα εἰς τὸν τοῖχον τὴν γυναῖκά μου!

Ἡ ἐπιούσα καὶ ἡ μετ' αὐτὴν ἡμέρα παρήλθεν κάκειναι χωρὶς νὰ μεταίδω τὸν γάτον. Ἐκτοτε ἤρχισα ν' ἀναπνέω ἐλευθέρως, ὡς ἄνθρωπος ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ ἀφορήτου ζυγοῦ, ἐλπίζων ὅτι τὸ τέρας ἐκείνο μὲ ἀπήλλαξε διὰ παντός τῆς παρουσίας του. Ἡ εὐτυχία μου ἦτο ἀπερίγραπτος· οὐδὲ κἂν μὲ ἀνησυχούν πολὺ αἱ συνέπειαι τοῦ κακουργήματός μου. Ἡ ἀστυνομία προέβη τῇ ἀληθείᾳ εἰς τινὰς ἀνευ ἀποτελέσματος ἀνακρίσεις, ἐμελλε δὲ νὰ προβῇ καὶ εἰς κατ' οἶκον ἐρευναν· ἐκ ταύτης ὅμως οὐδὲν εἶχον νὰ φοβηθῶ μετὰ τὰς ληφθεῖσας προφυλάξεις, ὥστε ἐθεώρουν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν μακαριότητά μου ἐντελῶς ἀσφαλισθείσας.

Τὴν τετάρτην ἐν τούτοις μετὰ τὸν φόνον ἡμέραν, μ' ἐπεσκέψθη ὁ ἀστυνόμος μετὰ πέντε κλητῆρων, οἵτινες ἠρεύνησαν πᾶσαν γωνίαν τῆς οἰκίας μετὰ πλείστης προσοχῆς καὶ λεπτομερείας. Μετὰ ταῦτα κατέβησαν καὶ εἰς τὴν ὑπόγειον ἀποθήκην παραβόντες με ὡς ὀδηγόν. Ἡ πεποιθήσίς μου εἰς τὸ ἄδυτον τῆς κρύπτης ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ἦτο τοιαύτη, ὥστε οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἡσθάνομαι στενοχωρίαν. Τὸ πρόσωπόν μου ἦτο ἱλαρὸν καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας κανονικοὶ ὡς ἀθῶον παιδίον, ἐνῶ περιέτρεχον ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τὸ ὑπόγειον ἡσύχως διαλεγόμενος μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐξουσίας. Οὗτοι, οὐδὲν ὑποπτον ἀνευρόντες, ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ μὲ ἀποχαιρετήσωσι. Ἡ χαρά μου ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἐν τῇ ὁρμῇ αὐτῇ ἡσθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ καταστήσω πληρέστερον τὸν θρίαμβόν καὶ τὴν ἀθρόότητά μου ἔτι ἐναργεστέραν ἀνακραζών: «Κύριοι χαίρω ὅτι ἠδυνήθην νὰ διασκεδάσω πᾶσαν ὑμῶν ὑποψίαν. Ἡ οἰκία αὕτη, καίτοι παλαιά, εἶναι καλοκτισμένη καὶ εἰς τοὺς τοίχους αὐτῆς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ὑπάρχει χάσμα». Ταῦτα λέγων ἐκτύπων τοὺς τοίχους τούτους πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν καὶ ἐν τῇ

παραφορᾷ τοῦ θρίαμβου μου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου εἶχον κρύψει τὸ πτώμα τοῦ θύματός μου. Ἀκούσατε ὁμως καὶ τί συνέβη. Πρὶν ἔτι παύσῃ ἀντηχῶν ὁ τελευταῖος ἐπὶ τοῦ τοίχου κτύπος ἠκούσθη οἶονε ὡς ἀπάντησις εἰς τοῦτον φωνή τις ὡς ἐκ βαράθρου ἐξερχομένη. Ἐν ἀρχῇ ὠμοῦαζε γόον ὑπόκωφον καὶ διακεκομμένον ὀδυρομένου παιδίου, βαθμὴδὸν ὁμως ὠγκώθη ἐκ κραυγῆς ἡχηρᾶς καὶ ὤξεϊαν, μετέχουσαν ἐπικλήσεως βοηθείας ἀγωνιῶντος ἀνθρώπου καὶ ὠρυγῆς ὠργισμένου θηρίου.

Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος τοῦ καταλαβόντος με τρόμου. Τὰ γόνατά μου ἐλύθησαν καὶ μόλις ἐφθασα νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ τοίχου. Οἱ ἐτοιμαζόμενοι ἤδη ν' ἀναβῶσι τὴν κλίμακα ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἔμειναν κάκεινοι ἀκίνητοι καὶ ἐμβρόντητοι ἐκ τῆς φρίκης· μετὰ τινὰ ὁμως δευτερόλεπτα οἱ δώδεκα αὐτῶν στιβαροὶ βραχίονες εἰργάζοντο πυρετωδῶς νὰ διαρρήξωσι τὸ τειχίον, οὗ ἡ κατὰπτωσις ἀπεκάλυψε τὸ πτώμα ὅζον ἤδη καὶ ἐρρουπωμένον ἐξ αἵματος πετηρότος. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὄμου αὐτοῦ ἐπεκαθῆτο, ἀγρίως ὠρούμενον καὶ τόξευον σπινθῆρας ἐκ τοῦ μόνου ὀφθαλμοῦ του τὸ βδελυρὸν θηρίον, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε καταστήσει φονέα καὶ παρέδιδεν ἤδη τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸν δῆμιον. Ἐν τῇ βίᾳ καὶ τῇ ταραχῇ μου εἶχον κλείσει ὡς φαίνεται, καὶ τὸν γάτον μετὰ τοῦ πτώματος τῆς γυναίκῃς μου.

## Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Πόσον εἶσθε ὠχρός! εἶπε τῷ Σχικῷ.

— Ναί, εἶπεν οὗτος, αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ δυστυχοῦς τούτου μὲ συνεκίνησαν.

— Λοιπὸν, ἀπέθανεν; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος.

— Ὑπάρχουσι λόγοι πείθοντες, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῷ.

— Καὶ ὁμως πρὸ ὀλίγου ἦτο τόσο καλὰ.

— Καλλίστα. Ἡθέλησε νὰ φάγῃ πράγματα δύσπεπτα καί, ὡς ὁ Ἀνακρέων ἀπέθανε, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπίῃ.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ὁ φαῦλος ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ, ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, καὶ τῷ ἔφερε δυστυχίαν.

— Συγχωρήσατέ τον, κουμπάρε, εἶσθε χριστιανός.

— Τὸν συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, μολονότι μ' ἐφόβισε πολὺ.

— Δὲν ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Σχικῷ, πρέπει ν' ἀνάψῃτε κηρὸν καὶ νὰ ψιθυρίσῃτε τινὰς εὐχὰς πλησίον τοῦ νεκροῦ.

— Διατί;

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐνθυμοῦνται, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ συνήθης λέξις τοῦ μοναχοῦ.

— Πῶς, διατί; Ἰνα μὴ συλληφθῇτε καὶ φυλακισθῇτε ὡς φονεὺς.

— Ἐγώ! φονεὺς τοῦ ἀνθρώπου τούτου! ἀστεῖζεσθε· αὐτὸς ἤθελε νὰ μὲ πνίξῃ.

— Πραγματικῶς. Ἐνεκεν ὁμως τῆς ἀποτυχίας του ἡ ὁργὴ ἐτάραξε τὸ αἷμά του, αἱματοφόρον τι ἀγγεῖον θὰ ἐθραύσθη εἰς τὸ στήθος του καὶ καλὴν νύκτα. Ὅπως δὴποτε ὁμως, βλέπετε, Γορανφλότε, ὅτι σεῖς εἶσθε ὁ αἷτιος τοῦ θανάτου του. Αἷτιος ἀκούσιος, ἀληθῶς, ἀλλ' ἀδιάφορον. Μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης σας, δύνανται νὰ σας βασανίσωσι.

— Νομίζω, ὅτι ἔχετε δίκαιον, κ' ὕριε Σχικῷ, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Τόσῳ δὲ μᾶλλον ἔχω δίκαιον, ὅσῳ εἰς ταύτην τὴν καλὴν πόλιν τῆς Λυὼν ὑπάρχει ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος πολὺ τραχύς.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἐψιθύρισεν ὁ μοναχός.

Πράξατε, λοιπὸν, ὅ,τι σας λέγω, κουμπάρε.

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Τοποθετήθητε ἐνταῦθα, ἀπαγγεῖλατε ἐν κατανύξει ὅσας ἡεῖυρετε καὶ δὲν ἡεῖυρετε προσευχὰς καί, ἅμα τῇ ἐσπέρᾳ, ὅτε θὰ εἴσθε μόνος, ἐξέλθετε τοῦ ξενοδοχείου, σπεύδοντες βραδέως. Γινώσκετε τὸ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἐργαστήριον τοῦ πεταλωτοῦ;

— Βεβαίως· ἐκεῖ προσέκρουσα τὴν χθεσινὴν ἐσπέραν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, δεικνύων τὸν ἐκ τοῦ κτυπήματος μελανωπὸν ὀφθαλμόν του.

— Προσφιλῆς ἀνάμνησις. Λοιπὸν, θὰ φροντίσω, ὅπως ἐπανεύρητε ἐκεῖ τὸν ἵππον σας· ἐννοεῖτε; Θὰ ἱππεύσῃτε, χωρὶς εἰς οὐδένα νὰ παράσχητε ἐξηγήσεις· ἔπειτα, ὅσον καὶ ἂν φοβείσθε, θὰ λάβητε τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους ἀγούσαν· εἰς Βιλνέβην-λε-Ροὰ θὰ πωλήσῃτε τὸν ἵππον σας καὶ θ' ἀναλάβητε τὸν Πανοῦργον.

— Ἀ! τὸν ἀγαθόν μου Πανοῦργον! θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ τον ἐπανιδῶ, διότι τὸν ἀγαπῶ. Ἀλλὰ πῶς θὰ συντηρηθῶ ἕως ἐκεῖ; προσέθεσεν ὁ μοναχός μὲ ὕψος κλαυθμηρόν.

— Ὅταν δίδω, δίδω, εἶπεν ὁ Σχικῷ, καὶ δὲν ἀφίνω τοὺς φίλους μου νὰ ἐπαίτῳσιν, ὡς πράττουσιν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Γενοθέας. Λάβετε.

Ὁ Σχικῷ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του δρᾶκα σκούδων, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ἐπὶ τῆς εὐρείας παλάμης τοῦ μοναχοῦ.

— Γενναῖε ἄνερ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος συγκεκινημένος μέχρι δακρύων· ἀφετέ με νὰ μείνω μαζὺ σας εἰς τὴν Λυὼν, ἥτις εἶναι ἡ δευτέρα πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου καὶ πόλις φιλόξενος.

— Ἐννόησον ὁμως τοῦτο, τριπλοῦν κτηνός! δὲν θὰ μείνω ἐδῶ, ἀναχωρῶ, ἀλλὰ τόσο ταχέως, ὥστε δὲν σὲ ὑποχρεῶ νὰ με ἀκολουθήσῃς.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά σας, κύριε Σχικῷ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος ἐν αὐταπαρνήσει.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπεν ὁ Σχικῷ· ἔτσι σὲ θέλω, κουμπάρε.

Ἐνεκατέστησε δὲ τὸν μοναχὸν παρὰ τὴν κλίνην τοῦ νεκροῦ, κατῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ξενοδόχου καὶ λαβὼν αὐτόν κατ' ἰδίαν: